

D-Housing. Demokratyczność polityki mieszkaniowej

Posiadanie dachu nad głową jest jedną z podstawowych potrzeb człowieka. Godne warunki mieszkaniowe umożliwiają prawidłowe funkcjonowanie jednostek, rodzin, grup społecznych. Kryzys mieszkaniowy – odczuwany w wielu państwach europejskich (np. Polska, Hiszpania, Portugalia, Francja, Belgia) - stanowi jednak dowód na to, że potrzeby mieszkaniowe ludności nie są zaspokajane. Jest to widoczne także w statystykach dotyczących problemu bezdomności. Sytuacja ta jawi się jako wyzwanie dla badaczy oraz dla praktyków związanych z mieszkalnictwem. Brakuje nie tylko zdolności kredytowej i środków budżetowych na finansowanie kosztownych inwestycji mieszkaniowych, ale przede wszystkim koncepcji rozwoju polityki mieszkaniowej w XXI wieku. Do wypracowania wizji polityki mieszkaniowej, która mogłaby sprostać współczesnym problemom mieszkaniowym, niezbędne są narzędzia teoretyczne oraz dane, uzyskane z badań. Udział aktorów społecznych w kształtowaniu i realizacji polityki mieszkaniowej jest ważnym elementem tej polityki. Jednak w ramach teorii badań mieszkaniowych brakuje narzędzi teoretycznych i analitycznych do badania powyższych zagadnień. W tej sytuacji, rozwijana w projekcie i weryfikowana empirycznie koncepcja demokratyczności polityki mieszkaniowej (KDPM) może być użyteczna dla badania legitymizacji polityki mieszkaniowej oraz jej wpływu na skuteczność i innowacyjność polityki publicznej w obszarze mieszkalnictwa. Badanie obejmie politykę mieszkaniową m.st. Warszawy w latach 2000-2016. Wyniki badań pozwolą lepiej wyjaśnić społeczny odbiór działań politycznych w zakresie zaspokajania potrzeb mieszkaniowych ludności, co z kolei przyczynić się może do lepszego projektowania tych działań.